

Rakkaat sisaret ja veljet Kristuksessa

Olen saanut toimittaa muutaman kerran messun Roomassa Pyhän Calixtuksen katakombeissa. Vaikka vulkaaniseen maaperään kaivetut maanalaiset kammiot eivät olekaan toimineet sellaisina varhaisten kristittyjen piilopaikkoina, kuten aikaisemmin uskottiin, ne ovat kuitenkin vaikuttava todistus alkukirkon kristittyjen uskosta. Katakombit ovat aikoinaan kätkeneet sisäänsä monien varhaisten kristittyjen jäännökset. Näistä todistajista tunnemme nimeltä mm. pyhän Cecilian sekä seitsemän ensimmäistä Rooman piispaa, jotka kaikki kuolivat marttyyreina. Vaikka kaikki jäännökset on nykyisin haudattu toisiin paikkoihin, katakombit muistuttavat silti uskosta, josta ortodoksipappi ja liturgikko Alexander Schmemmann kirjoittaa kauniisti:

Missä ikinä he kulkivat, siellä Jumalan valtakunnan siemenet versoivat, usko syttyi, elämä kirkastui, mahdoton tuli mahdolliseksi. He olivat todistajia ja kun heiltä kysyttiin, mistä tämä valo loistaa, missä on tämän voiman lähde, he tiesivät, mitä vastata ja mihin johdattaa ihmiset.

Maailma suosii nykyisin vastakkainasetteluja. Monet vastuuntunnottomat poliitikot pitävät jyrkkiä puheita, julkaisevat yksinkertaistettuja totuuksia sosiaalisessa mediassa ja uhkaavat rakentaa sekä konkreettisia että vertauskuvallisia muureja ihmisten ja kansakuntien välille. Näistä puheista on jokaisen kristityn syytä olla huolissaan, sillä ne eivät kanna maailmaan valoa, vaan luovat ympärillemme pimeyden ja kaaoksen ilmapiiriä. Kristittyinä emme voi kuitenkaan vain tuomita tai katsella asioita sivusta ja ylhäältä. Meidät on kutsuttu samaan tehtävään kuin alkukirkonkin kristityt. Kun pimeys uhkasi, he eivät pelänneet puhua valosta. Kun paha näytti saavan vallan, he eivät kaihtaneet veisata hyvyyden voimasta.

Moni asia näyttää tänään jakavan myös meitä kristittyjä meihin ja toisiin. Olen huolestunut siitä, että sellaisia sanoja kuin ”rakkaus” tai ”Jumalan sana” käytetään puheissa toisia kristittyjä vastaan. Ne eivät ole vaihtoehtoisia sanoja, sillä molemmat kuuluvat kristillisen uskomme ytimeen. Laskiaissunnuntaina luettavassa rakkauden ylistyksessä Paavali opettaa Korintin seurakunnalle puhdasta evankeliumia, Jumalan sanaa, mutta samalla hän muistuttaa, että ilman rakkautta kristitty on vain ”kumiseva vaski tai helisevä symbaali”. Tuhkakeskiviikkona alkava paastonaika kutsuu kääntämään katseen siihen, mikä on uskomme keskus, voimanlähde, toivo ja valo epävarmoina ja jopa pimeinä aikoina. Tuttu virsi 54 sanoittaa sen:

*Käykäämme nyt Jerusalemiin ja yhdessä paastotkaamme
ja Jeesusta kärsimystiellänsä nyt nöyrästi seuratkaamme. (Vk 54:1)*

Tänä vuonna vietetään reformaation merkkivuotta. Myös sen sanoma kehottaa meitä kulkemaan tietä, joka lopulta johtaa perille kaiken valon ja voiman lähteelle. Tiellä kuljetaan yksin uskosta, yksin armosta, yksin Kristuksen tähden. Uskon, että maailma tarvitsee tätä todistusta aivan yhtä kipeästi kuin se levoton antiikin maailma, jossa alkukirkon kristityt aikanaan elivät.

*Käykäämme siis Jerusalemiin, on ikuinen kirkkaus siellä.
ja luoksensa kerran hän kokoaa ne, jotka hän tunsi tiellä. (Vk 54:4)*

Laurikkalan pappilassa laskiaistiistaina 2017

Kari Tirola

Kalajoen rovastikunnan lääninrovasti